

DACĂ ACEASTA AR FI O POVESTE

Beth Turley

Traducere din limba engleză
Anca Irina Ionescu

Cuprins

Biletul	7
Îmbrățișările pinului.....	9
Ambrose, elefantul de pluș	16
Gesturi de bunăvoință.....	21
Sunete blocate	26
Din cutia de pantofi a doamnei Bloom.....	32
Serul adevărului.....	34
Însemnările consilierii: vineri, 9 octombrie	43
Fragmente din <i>Pierdut în Casa râsului</i> , citite de Hannah	45
Festivalul Toamnei.....	46
Ciudățenia	57
Povesteste Ambrose.....	60
Bănuții de un penny.....	62
Din paginile fotocopyate pentru Hannah – <i>Pierdut în Casa râsului</i>	77
Ștampile cu date	78
Povesteste Ambrose.....	82
Teniși.....	84
Roller coaster	90
Angajamentul	93
Însemnările consilierii: joi, 15 octombrie.....	97

Suspectii.....	99
Mese-omizi.....	102
<i>Pierdut în Casa râsului – din paginile fotocopyate</i>	
pentru Hannah.....	104
Lucrurile se schimbă.....	105
Nodul uman.....	107
Însemnările consilierii: marți, 27 octombrie.....	110
Romeo și Julieta.....	112
Cină în doi.....	125
Persistent. Ranchiunos. Acut.....	130
Însemnările consilierii: joi, 29 octombrie.....	133
O rulotă roz.....	136
<i>Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopyate</i>	
pentru Hannah.....	139
Lovitura.....	140
Ne dați ori nu ne dați!.....	148
Povestește Dovleacul de plastic.....	158
Riley Jones.....	159
Povestește semnul rutier STOP de la intersecție.....	162
Însemnările consilierii: joi, 30 aprilie.....	164
Povestește Ambrose.....	167
Imposibil de uitat.....	169
Cea mai rea zi.....	173
Însemnările consilierii: luni, 2 noiembrie.....	177
Vulcanul invizibil.....	179
<i>Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopyate</i>	
pentru Hannah.....	184
Concursul de ortografie.....	185
Alte lupte.....	194

<i>Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopyate</i>	
pentru Hannah.....	199
Însemnările consilierii: miercuri, 4 noiembrie.....	200
Prieteni prin corespondență.....	203
Ședința.....	216
Iată ce s-a întâmplat cu astronautii.....	221
Urăm o zi frumoasă Școlii Elementare Brookview.....	224
Singură.....	229
<i>Din Pierdut în Casa râsului – paginile fotocopyate</i>	
pentru Hannah.....	235
Mărturisirea.....	236
Însemnările consilierii: vineri, 6 noiembrie.....	240
Viața merge mai departe.....	243
Ultima scrisoare.....	248

Biletul

Eu măsoar fericirea fiecărei zile în funcție de sunete. Zilele fericite sună precum televizorul cu volumul scăzut sau precum gănguritul păsărilor, care se aude prin plasa de țântari de la ușă. Zilele triste sună ca vasele murdare care se lovesc unul de altul în chiuvetă. Zilele triste sună ca vocile prea puternice. Odată ce ziua este pătată de tristețe, e greu să o mai faci să fie din nou fericită.

Carnetulul pentru clasă cu vocabularul printre maculatoarele mele. Scriu cuvintele ca un astronom care descoperă o nouă planetă, ca și când definițiile ar putea să dezvăluie secretele spațiului cosmic. „Instantaneu“: ceva care se întâmplă dintr-odată. „Iridescent“: calitatea de a schimba culorile când este privit în diverse feluri. „Intenție“: scop sau plan.

Vârful creionului se rupe. Mă duc în fundul clasei și introduc creionul în ascuțitoare. Sunetul scos de

ascultătoare este fericit. Înseamnă un vârful nou, o corectură lucioasă.

Când mă întorc la banca mea văd un ghemotoc de hârtie pe podea. Iau hârtia cu *intenția* să o arunc, dar se pare că are numele meu scris pe ea. Desfac biletul și citesc rândurile de pe bucata de hârtie ruptă dintr-un caiet dictando. Cuvintele îmi umplu capul de zbârnăitul unor săgeți care zboară, silențioase și rapide, îndreptate în direcția mea. Sunetul unei zile triste.

NIMENI NU O PLACE PE HANNAH.

Îmbrățișările pinului

Nu știu ce să fac cu biletul. Îl țin strâns boțit în mână și mă așez din nou în bancă, iar gândurile din creier îmi sunt la fel de zgomotoase ca focurile de artificii. „Nimeni nu mă place? Ce-am făcut?” Altă bucată de hârtie alunecă pe pupitrul meu. Courtney se uită la mine și arată cu bărbia spre bilet. Îl deschid.

CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Înainte să înțeleg ce fac mâinile mele, rup biletul de la Courtney și îndes bucățelele în pupitru. Ar trebui să-i spun celei mai bune prietene ce-am găsit, dar prefer ca biletul să dispară pur și simplu. Dacă vede cuvintele și le crede și ea?

– Dă-l înapoi, Hannah, se aude o voce din spatele meu.

Mă întorc și o văd pe doamna Bloom cu mâna întinsă, bătând din piciorul încălțat în pantof de sport.

– Nu am nimic, răspund.

Am făcut o greșeală. N-ar fi trebuit să iau biletul de pe jos.

– Știi regulile.

Rochia ei lungă este plină de trandafiri cu spini agățați încă de tulpinile verzi. Mă concentrez pe florile imprimare de lângă glezne și las biletul să cadă în mâna ei. O tuse lejeră se ridică din gâtulejul profesoarei.

– Continuați să transcrieți. Hannah, vino cu mine!

Încerc să mă fac că nu văd cum se uită toată clasa la mine în timp ce doamna Bloom mă duce pe hol. Ne oprim la câțiva metri de ușă și fixează cu privirea pereții. Panoul de prezentare din prima zi de școală este încă acolo. Citesc din nou despre mine:

BUNĂ, EU SUNT HANNAH. SUNT CAMPIOANĂ LA ORTOGRAFIE, ÎMI PLAC POVEȘTILE ȘI SUNETELE.

Îmi amintesc că îmi făceam tema și mă miram cum e posibil ca o persoană să fie redusă la o singură propoziție, ca și când aceasta nu ar avea un milion de fațete *iridescente* la care să te poți uita ca la o prismă în soare.

Ar fi trebuit să scriu: *EU SUNT HANNAH, ȘI NIMENI NU MĂ PLACE.*

– Hannah?

Doamna Bloom își flutură mâna prin fața ochilor mei.

– Da?

– Cine ți-a dat asta?

– L-am găsit pe jos.

Doamna Bloom bate din nou din piciorul încălțat în pantof de sport. Este și ea prezentă pe panoul de pe perete: *BUNĂ, EU SUNT DOAMNA BLOOM. SUNT PROFESOARĂ LA CLASA A V-A ȘI ÎMI PLACE SĂ MĂ JOC CU PISICILE MELE.*

– Ai idee cine a scris asta? Întrebă doamna Bloom.

Privesc în podea până când aceasta devine cenușie și neclară.

– Din moment ce nimeni nu mă place, presupun că putea fi oricine.

Pune biletul în buzunar și mă bate pe umăr.

– Nu e adevărat, Hannah. Totul o să fie bine.

Mergem înapoi în clasă și toți se uită la mine. Scaunul meu scârțâie pe gresie când mă așez și scoate un sunet trist care reverberează la nesfârșit.

Inima îmi bubuie ca o tobă în ultima oră de cursuri de la școală și nu pot face nimic ca s-o potolească. Mi-e teamă de palpitații, de ritmul inegal al bătailor. Încerc să rostesc pe litere cuvântul „palpitație“ la fiecare nouă bătaie, dar nu ajung decât până la p-a-l-p și îmi dau seama că repet cuvintele din bilet. P-l-a-c-e. Biletul

• • •

Încă mai tremur când mă întorc acasă de la școală. Îmi place drumul spre casă, pentru că îmi dau seama cum se simte fiecare lună. Octombrie este ca atunci când te cufunzi în apă rece, dar genul de apă rece plăcută, care te face să te simți mai treaz. Cel mai bun sunet este ascuns în aerul de octombrie, în mirosul fumului de la hornuri și în frig. Cântecele corului frunzelor tremurătoare. Șoapta vântului care are un secret.

Dacă ascult suficient de atent, lumea din jur îmi vorbește. Aud magia la fel cum aud sunetele zilelor fericite și triste, dar vocile sunt întotdeauna îndepărtate, nu pot ajunge la ele, nu sunt suficient de distincte ca să le pot înțelege. Dar sunetele vor să-mi spună ceva, știu pur și simplu, însă sunt prea silențioase. Sper ca într-o bună zi puterile mele latente să se trezească și lucrurile să meargă mai bine.

Casa mea este atât de aproape de școală, încât, practic, o pot vedea de pe veranda din față, așa că drumul nu durează prea mult. Mașina lui tati este pe alee, deși de obicei nu vine acasă decât după ce se întunecă. Mă simt *instantaneu* ca o fată făcută din nisipuri mișcătoare.

Deschid ușa de la intrare și îl văd pe tata pe canapea. Mâinile lui pline de vopsea albă sunt strânse în poală. Televizorul e dat tare. În bucătărie, un cuțit se lovește cu prea multă forță de tocător. Sunete de zi tristă.

– Bună, tati.

Stau aproape de ușă, pe unde pot să fug în curtea din față și să trag în plămâni aerul de octombrie, dacă strigătele vor continua de unde se opriseră ieri seară.

Nici măcar ploaia răpăind pe acoperiș nu a acoperit cearta. Și nici perna mea.

– Cum a fost azi la școală? mă întrebă tata, fără să-și ia ochii de la televizor.

– Bine. Dar de ce ești acasă?

Soarbe o înghițitură de coca-cola. Tresar când lasă cutia să cadă pe masă.

– Când construiești case pentru oameni, aceștia pot să se și răzgândească. Și atunci pierzi sute de dolari și câteva săptămâni din timpul tău.

Nu mai sunt făcută din nisipuri mișcătoare. Sunt o reacție chimică. Răul de mișcare se amestecă cu panica, la care se adaugă și câteva picături de melancolie, dar nu-l las pe tati să-și dea seama.

– Îmi pare rău, spun.

Mama intră în cameră cu un prosop în mână și cu părul strâns în vârful capului, într-un coc. Pot să spun cum se simte mama după cât de strâns îi e cocul. Astăzi este o încălceală de buclioare și zulufi negri scăpați de sub control.

– Hannah, vrei să ne spui ceva? întrebă mama.

„V-am auzit aseară cum vă certați. Parcă erau tunete.“

„M-am săturat să fiu singurul care aduce bani în casă“, urla tata.

„Stau acasă ca să am grijă de Hannah“, răcnea mama drept răspuns.

„Este destul de mare ca să aibă singură grijă de ea.“

Clipesc repede, felul meu de a evada când rămân blocată în zile ca aceea de ieri.

– Ce vrei să spui? o întreb.

– Tocmai am primit un e-mail de la profesoara ta. Ceilalți copii te hărțuiesc?

Tata mă privește cu ochi plini de îngrijorare. Toată furia din ei a dispărut. Experimentul științific din mine se liniștește puțin.

– Am găsit un bilet. Era... răutăcios, le spun.

– Ce scria în bilet? întrebă tata.

– Scria că nimeni nu mă place.

Nu se aud strigăte, nici izbituri în tocător, nici uși trântite. Singurul sunet este ticăitul ceasului de pe etajera de deasupra șemineului. Un sunet mai mult fericit decât trist, pentru că este calm.

Tata traversează încăperea și mă îmbrățișează. Îmbrățișarea lui miroase a lemn proaspăt tăiat, ca un pin. Îl inspir adânc. Vopseaua albă de pe cămașa lui se freacă de obrazul meu.

– Nimeni nu are voie să spună așa ceva fetei mele. Nimeni nu are voie să te hărțuiască, spune tata încrâncenat.

„Hărțuitori.“ Am definiția clasică notată în dicționarul meu din cap. Mai adaug ceva.

Hărțuirea este la fel de dureroasă ca un pumn în plină figură, chiar dacă nu te atinge. Hărțuirea te face să uiți de orice altceva, mai puțin de faptul că vrei să fii teafăr și nevătămat din nou.

Poate că tata își dorește mai mult să fiu eu teafără decât să fie el furios. Închid ochii; aș vrea să mai găsesc încă o sută de bilete, dacă asta înseamnă că tata mă va ține în îmbrățișarea lui de pin, unde nu ne poate atinge nicio altă furtună. Aș face orice pentru ca sunetele triste să amuțească definitiv.

Ambrose, elefantul de pluș

In noaptea asta mă strecur în pat și îl trag pe Ambrose, elefantul meu de pluș, spre mine. Îl țin strâns așa cum fac în fiecare noapte de când mi l-a dat tata, și îmi imaginez că știe să vorbească. Asta a fost acum doi ani. Avea ceva în ochii lui negri de mărgea care radia lumină. Luna intrase pe fereastra mea și îi lumina creștetul capului, formând un halo care mă face să cred în îngerii păzitori (mă rog, în elefanții păzitori). Încă nu l-am făcut pe Ambrose să vorbească, dar ceva îmi spune să nu renunț.

I-am pus numele de Ambrose după un personaj dintr-o povestire intitulată *Pierdut în Casa râsului*. Domnișoara Meghan, consiliera de la școală, la care mă duceam eu, mi-a spus că știa că îmi plac cuvintele ieșite din comun și mi-a dat să citesc povestirea. Mi-a spus că scosese părțile care nu erau pentru vârsta mea și că e posibil să nu înțeleg totul, dar că merită să încerc. Și

chiar n-am înțeles, dar m-am gândit la ea tot timpul. În povestire, autorul amintește mereu că este o poveste. Ca și când povestea s-ar cunoaște prea bine pe ea însăși, și cred că asta e problema și cu Ambrose. Știe prea multe și gândește prea mult, așa că are capul plin și e zăpăcit. I-am spus lucrul ăsta domnișoarei Meghan, când ne-am reîntâlnit. Ea a încuviințat din cap și și-a notat ceva în caiet, apoi m-a întrebat dacă îmi amintește de cineva. Am spus că nu.

Dacă aceasta ar fi o poveste ca *Pierdut în Casa râsului*, atunci biletul ar fi incidentul palpitant ce pune totul în mișcare, așa cum este descoperirea unui cadavru într-un roman polițist. Eu aș fi detectivul principal în treni și cu pălărie maro și aș duce povestirea înainte, descoperind indicii pe calea care mă duce spre descoperirea adevărului.

Dar aceasta nu este o poveste.

Îmi afund capul în pernă.

– Trezește-te, Ambrose, șoptesc spre trunchiul lui, ridicându-l în aer. Trezește-te, trezește-te!

Găsesc locul dinăuntru unde cred că se ascunde magia mea și i-o transmit cu totul. Și jur, jur, jur – îl văd cum elipește.

– Au, lasă-mă jos, surioară! spune Ambrose. Spune *AMBROSE, ELEFANTUL MEU DE PLUȘ*.